

**До Вищого спеціалізованого суду України з розгляду
цивільних і кримінальних справ**

Касатор (позивач): Олійник Дмитро Вячеславович,

Відповідач: Житлово-будівельний кооператив «Металіст»,

**на рішення Печерського райсуду м. Києва від 26 вересня 2016 р.,
ухвалу Апеляційного суду м. Києва від 31 січня 2017 р.
у справі № 757/15945/16-ц**

**звільнено від судового збору на підставі ст. 22 Конституції, ч. 2 ст. 79 ЦПК,
п. 4 ч. 2 ст. 10 Закону України № 3674-VI «Про судовий збір», ч. 3 ст. 22 Закону
України № 1023-XII «Про захист прав споживачів»,**

КАСАЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржувану ухвалу, при проголошенні якої я не був присутнім, отримане мною рекомендованим листом 13.02.2017 р., що підтверджується копією конверту з відбитком поштового штемпелю, який свідчить про його відправлення не раніше 10.02.2017 р., а також зворотнім поштовим повідомленням про вручення (має бути у матеріалах справи) і роздруківкою онлайн-сервісу «Укрпошти» про календарну дату вручення листа з поштовим ідентифікатором 0318623270556. Строк на оскарження мною не пропущено.

В узагальненому вигляді зміст оскаржуваних судових рішень зведено до навмисного спотворення назви платежу, затвердженого пунктом 4 Протоколу № 3 від 06.04.2013 р. Загальних зборів членів кооперативу: замість «*тарифу квартплати*» суди з посиланням на «формальні неточності» вважають, що йшлося начебто про «*внесок на утримання будинку і прибудинкової території*». Далі, виходячи з цієї надуманої правової конструкції та посиланням на припущення якихось абстрактних осіб («*поняття «тариф квартплати» вживалось і продовжує вживатись у побуті серед багатьох мешканців, є більш звичним для них*») суди, з посиланням на положення Статуту кооперативу, Примірного статуту (постанова Радміну УРСР від 30.04.1985 р. № 186) та Закону України «Про кооперацію» презумують правомірність рішення від 06.04.2013 р., оскільки «у законодавстві відсутні нормативно-правові акти, які б регулювали розрахунок внесків».

Оскаржувані судові рішення підлягають скасуванню з направленням справи на новий розгляд до суду першої інстанції у зв'язку з порушенням норм процесуального права, що унеможливили встановлення фактичних обставин, що мають значення для правильного вирішення справи, неправильним застосуванням судами обох інстанцій норм матеріального права, та порушенням правил відводу двох суддів колегії суду апеляційної інстанції.

Суддям апеляційної інстанції Рубан С. М., Желепі О. В. було заявлено з мого боку відвід, оскільки ними з повним ігноруванням постанов Верховного Суду України та численних рішень адміністративних судів про нечинність і незаконність з моменту прийняття розпорядження КМДА про встановлення тарифів на житлово-комунальні послуги у м. Києві застосовано їх як «чинні» упродовж 01.12.2006 р. - 30.06.2014 р. у моїх правовідносинах з Відповідачем, що є предметом спору у справі № 757/31606/15-ц, а далі вже у цій справі взято до уваги та враховане їхнє ж власне завідомо неправосудне рішення (ухвалою ВССУ від 09.09.2016 р. відкрито касаційне провадження № 6-24219ск16).

Пряма зацікавленість у залишенні без змін оскаржуваного у цій справі рішення суду від 26.09.2016 р., яке серед іншого вмотивоване ухвалою Рубан С. М., Желепи О. В. від 17.08.2016 р. в іншій справі № 757/31606/15-ц та інші обставини, які викликають сумнів в об'єктивності та неупередженості цих суддів (умисне ігнорування, невиконання рішень адміністративних судів, відсутність будь-яких мотивів відхилення від висновків вищої судової інстанції) процесуально визначені як підстави для відводу суддів (ст. 20 ЦПК).

Відповідно до ст. ст. 208-210 ЦПК до судового рішення віднесена ухвала суду, якою зокрема розв'язуються клопотання та заяви осіб, які беруть участь у справі. Ухвали, постановлені судом, не виходячи до нарадчої кімнати, заносяться до журналу судового засідання (ч. 5 ст. 209 ЦПК). Ухвала, яка постановляється судом не виходячи до нарадчої кімнати, повинна містити відомості, визначені пунктами 3, 4 частини першої цієї статті (ст. 210 ЦПК). Таким чином, задоволення клопотання сторони справи чи відмову у задоволенні клопотання (у даному випадку про відвід) суд має обґрунтувати, що є прямою вимогою наведених положень ЦПК та роз'яснень, наданих постановами Пленумів ВССУ і ВСУ щодо застосування процесуального законодавства. Ухвала суду від 31.01.2017 р. (надається як роздруківка з ЄДРСР, оскільки мною не отримана), про відмову у відводі суддів Рубан С. М., Желепи О. В. нічим не вмотивована, не містить жодних обґрунтувань такого рішення, а тому, відповідно до ч. 1 ст. 338 ЦПК є самостійною підставою для скасування судових рішень, оскільки по суті перешкоджала подальшому справедливому та неупередженому апеляційному провадженню у справі.

Унеможливлення встановлення фактичних обставин справи.

В порушення вимог ст. ст. 57-60, 214, п. 3 ч. 1 ст. 215, ст. 313 ЦПК судами обох інстанцій в частині обґрунтування речення *«поняття «тариф квартплати» вживалось і продовжує вживатись у побуті серед багатьох мешканців, є більш звичним для них»*, не було встановлено осіб цих абстрактних *«багатьох мешканців»*, їхнього членства у кооперативі, не викликано їх до суду в якості свідків (і таких клопотань Відповідачем на підтвердження доводів його заперечень не заявлялось взагалі). Дані мотиви про затвердження 06.04.2013 р. саме «внеску» є припущеннями суду, які суперечать змісту Протоколу № 3 від 06.04.2013 р. про затвердження тарифу у розмірі 2,75 грн. (а. с. 24).

В порушення вимог ст. ст. 57-60, 214, п. 3 ч. 1 ст. 215, ст. 313 ЦПК судами обох інстанцій не було встановлено і не було досліджено, що мене як споживача було введено в оману діями Відповідача у ході проведення Загальних зборів 06.04.2013 р. Крім наведених доказів затвердження саме тарифу, щодо яких відсутні мотиви їх відхилення судами, у матеріалах справи міститься аудіо запис від 06.04.2013 р. ходу проведення цих зборів (dvd-диск, а. с. 38), дослідивши який можна ясно і чітко почути, що обговорювався і затверджувався на зборах саме тариф (00:35:00, 01:11:30), який за словами члена правління кооперативу Новицького І. В. (00:55:40) мав бути поданий Відповідачем на реєстрацію до органу місцевого самоврядування (чого не було зроблено). Тобто судами умисно не було встановлено правову природу платежу, що затверджувався 06.04.2013 р., та відповідно й сприймався як тариф усіма членами кооперативу, і мною зокрема.

Також, у порушення п. 3 ч. 1 ст. 215, ст. 313 ЦПК в оскаржуваних рішеннях відсутні будь-які мотиви відхилення такого доказу, як листа Відповідача (вих. № 01 від 11.08.2015 р.) на мій акт-претензію, де останнім повідомляється про прийняття Загальними зборами членів кооперативу 06.04.2013 р. рішення про затвердження саме «нового тарифу».

В порушення вимог ст. ст. 57-60, 214, п. 3 ч. 1 ст. 215, ст. 313 ЦПК судами обох інстанцій не було встановлено і не було досліджено змісту Протоколу № 2 від 24.02.2013 р. про затвердження внеску у розмірі 1,10 грн. (а. с. 99). В судових рішеннях відсутні будь-які мотиви відхилення моїх доводів, що внесок вже було затверджено Відповідачем.

В порушення вимог ст. ст. 57-60, 214, п. 3 ч. 1 ст. 215, ст. 313 ЦПК судами обох інстанцій не було встановлено і не було досліджено додані мною до позову розрахунки ЖБК «Металіст» по комунальним послугам та квартплаті з 01.02.2011 р. та з 01.04.2013 р., квитанцій про щомісячну сплату послуг на загальну суму 375,44 грн. на рахунок ЖБК «Металіст», кошторисам Відповідача (а. с. 32-39), з яких вбачається, що Відповідачем ясно

і чітко були розмежовані платежі, з їх поділом на тариф квартплати у розмірі 2,30-2,75 грн. і внесок у розмірі 1,10 грн. Таким чином, виходячи з хибної логіки оскаржуваних рішень у будинку кооперативу Відповідачем одночасно стягуються два «внески»: 1,10 грн/м² і 2,75 грн/м², що у сумі складає 3,85 грн/м².

При цьому, при визначенні складу, які включаються до кошторису ЖБК (загального платежу 3,85 грн./м²), слід керуватися Правилами утримання житлових будинків та прибудинкових територій, затвердженими Наказом Держжитлокомунгоспу № 76 від 17.05.2005 р. (зареєстр. у Мін'юсті 25.08.2005 р. за № 927/11207). У матеріалах справи відсутні жодні докази того, що наведені Відповідачем у його узагальнених кошторисах витрат на 2013-2014 рр. витрати, які є складовою платежів на утримання будинку і прибудинкової території (у розмірі 3,85 грн/м²) відповідають тарифам, встановленими органами місцевого самоврядування, та що підприємства – виконавці послуг з утримання будинку на підставі договору з Відповідачем були визначені такими на конкурсній основі (ст. ст. 27, 28 Закону України № 1875-IV) і відповідно до положень Наказу Держжитлокомунгоспу № 60 від 25.04.2005 р.

Також Відповідачем долучено до матеріалів справи низку господарських договорів, серед яких лише угоди з ВАТ «Укрліфтсервіс» від 31.12.2008 р. (а. с. 131), ЗАТ «Спецкомунтехніка» від 02.01.2009 р. (а. с. 135), ММВП «Профілактична дезінфекція» від 01.01.2010 р. (а. с. 138), КП УЕЖФ «Липкижитлосервіс» від 28.09.2012 р. (а. с. 140) мають відношення до послуги утримання будинку і прибудинкової території. В цій частині судами обох інстанцій не перевірялось, чи відповідає договірна вартість у цих договорах діючим тарифам, встановленим органом місцевого самоврядування у Києві, з урахуванням незаконності і нечинності усіх незареєстрованих територіальним органом юстиції розпоряджень КМДА, що були прийняті в період з 01.12.2006 р. по 30.06.2014 р. включно, що встановлено в судовому порядку у справах адміністративної юрисдикції № 761/8760/14-а (2-а/761/220/2014) щодо періоду з 01.12.2006 р., № 2а-118/11 (2а/761/4/14) щодо періоду з 01.08.2009 р. та інших (резолютивні частини цих рішень оприлюднені в «Хрещатику» 22.04.2016 р. і є публічною інформацією). Крім того, прийнятими постановами Верховного Суду України від 28.11.2011 р. № 21-246а11, від 02.12.2014 р. № 21-470а14, від 24.11.2015 р. № 21-2808а15 зроблено обов'язкові для врахування судами (ч. 2 ст. 214, ч. 1 ст. 360-7 ЦПК) правові висновки щодо нечинності з моменту прийняття розпоряджень КМДА, оскільки нормативно-правові акти, які не пройшли державну реєстрацію, вважаються такими, що не набрали чинності, і не можуть бути застосовані (ігнорування цього було підставою для відводу суддям Рубан С. М., Желепи О. В. і прямо впливало на наслідки вирішення спору в частині розміру платежу).

Неправильне застосування норм матеріального права.

На підставі рішення Загальних зборів може бути підвищено або знижено розмір комунальних виплат (до 3,85 грн/м², незалежно від того, як вони поймаються) не в будь-якому випадку, а лише в тому разі, коли останні не відповідають тарифам, встановленим органами самоврядування на підставі ст. 31 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги». Крім того сам «тариф квартплати» (незалежно від того, чи є він на думку суду «внеском») розрахований і застосований Відповідачем, як зазначено та доведено у позовній заяві, в порушення вимог ПКМУ № 869 від 01.06.2011 р. та Наказу № 390 від 30.07.2012 р. У цій частині суди обох інстанцій лише формально послалися на дотримання Відповідачем вимог вказаних положень, взагалі не спростувавши наведені мною у позові доводи. До того ж, «внесок» Відповідачем затверджено у зворотному часі (спочатку 2,30 грн., і 2,75 грн. з 01.04.2013 р.), що прямо суперечить ст. 58 Конституції.

В оскаржуваному рішенні суду від 26.09.2016 р. міститься наступне твердження:

Ще одним підтвердженням, що під поняттям «тариф квартплати» розумілось «внесок на утримання будинку та прибудинкової території» є наявність серед складових цього «тарифу квартплати» понять, які відносяться до обсягу категорії «утримання будинку та прибудинкової території», а саме: витрати з прибирання прибудинкової території, витрати з прибирання сходових клітин, витрати з вивезення побутових відходів, витрати з технічного

обслуговування ліфтів, витрати з технічного обслуговування внутрішньо-будинкових систем, витрати з дератизації, з проведення поточного ремонту, утримання системи диспетчеризації та інше.

Відповідно до ст. 41 Закону України № 1087-IV «Про кооперацію», що набрав чинності 27.08.2003 р. кооперативи та кооперативні об'єднання, які створено до набрання чинності цим Законом, зобов'язані протягом року з дня набрання чинності цим Законом привести свої статuti у відповідність із цим Законом. До приведення статутів у відповідність із цим Законом кооперативи та кооперативні об'єднання керуються положеннями діючих статутів у частині, що не суперечить цьому Закону.

У матеріалах справи міститься Статут ЖБК «Металіст», зареєстрований за № 511 від 12.08.1967 р. (а. с. 46), з чого вбачається, що у випадку суперечностей між цим Статутом, який до вимог Закону не було приведено, і вимогами Закону України № 1087-IV слід керуватися саме останнім. Проте, у Законі України № 1087-IV «Про кооперацію» відсутні жодні положення щодо внесків з цільовими призначеннями на проведення капітального ремонту жилого будинку (будинків) або на експлуатацію жилого будинку (будинків) і утримання придомової території та віднесення до компетенції Загальних зборів кооперативу (стаття 15) внесків саме з цим цільовим призначенням.

Отже, є хибними і не ґрунтуються на нормах матеріального права наступні висновки суду першої інстанції:

Виходячи із зазначеного, розмір витрат з утримання будинку та прибудинкової території в даному випадку визначається з урахуванням положень Статуту Кооперативу та Примірного статуту житлово-будівельного кооперативу, затвердженого постановою Ради Міністрів УРСР від 30.04.1985 № 186, тобто із затверджених на загальних зборах розмірів внесків.

Відповідно до Примірного статуту житлово-будівельного кооперативу, затвердженого постановою Ради Міністрів УРСР від 30.04.1985 № 186:

- житлово-будівельний кооператив здійснює експлуатацію і ремонт належного йому жилого будинку (будинків) та утримання придомової території за рахунок коштів кооперативу на засадах самооплатності. Кошти житлово-будівельного кооперативу складаються з: внесків на проведення капітального ремонту жилого будинку (будинків); внесків на експлуатацію жилого будинку (будинків) і утримання придомової території; інших надходжень.

- загальні збори, поміж іншого, приймають рішення про порядок експлуатації жилого будинку (будинків).

Аналогічні положення містяться і в статуті ЖБК «Металіст», який був чинний на момент виникнення спірних правовідносин.

Натомість, відповідно до ст. 24 Закону України № 1087-IV кооперативи реалізують товари та надають послуги за цінами і тарифами, встановленими самостійно, а у випадках, передбачених законом, - за державними цінами і тарифами. Кооперативи мають право реалізовувати товари та надавати послуги за цінами і тарифами, що встановлюються на договірних засадах, окремо для членів кооперативу та інших осіб.

Таким чином, платежі саме із зазначеними в оскаржуваних рішеннях цільовим призначенням (на ремонт жилого будинку (будинків) або на експлуатацію жилого будинку (будинків) і утримання придомової території) вже не регулюються Законом України № 1087-IV «Про кооперацію», що набрав чинності 27.08.2003 р.

Відповідно до ст. 7 Закону України № 507-XII «Про ціни і ціноутворення» (чинного на момент набрання чинності Законом України № 1087-IV «Про кооперацію») вільні ціни і тарифи встановлюються на всі види продукції, товарів і послуг, за винятком тих, по яких здійснюється державне регулювання цін і тарифів.

Аналогічні положення містяться у ст. ст. 10, 11 Закону України № 5007-VI «Про ціни і ціноутворення» (набрав чинності 03.08.2012 р.).

Згідно з правовою позицією Конституційного Суду України (абзац п'ятий пункту 3 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 03.10.1997 року № 4-зп):

конкретна сфера суспільних відносин не може бути водночас врегульована однопредметними нормативними правовими актами однакової сили, які за змістом

суперечать один одному. Звичайною є практика, коли наступний у часі акт містить пряме застереження щодо повного або часткового скасування попереднього. Загальновизнаним є й те, що з прийняттям нового акта, якщо інше не передбачено самим цим актом, автоматично скасовується однопредметний акт, який діяв у часі раніше.

Розрахунок тарифу 2,75 грн./кв. м (2,22 грн./кв. м для першого поверху), який суди вважають внеском, зроблено Відповідачем на послуги з обслуговування будинку та прибудинкової території (а. с. 39), тобто на витрати, які є тотожними і однопредметними категоріям витрат, що встановлюються ПКМУ № 869 від 01.06.2011 р. «Про забезпечення єдиного підходу до формування тарифів на житлово-комунальні послуги».

30.07.2004 р. набрав чинності Закон України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги», який визначає основні засади організаційних, господарських відносин, що виникають у сфері надання та споживання житлово-комунальних послуг між їхніми виробниками, виконавцями і споживачами, а також їхні права та обов'язки. Відповідно до ч. 1 ст. 7, ч. 2 ст. 14 цього Закону до повноважень органів місцевого самоврядування належить встановлення цін/тарифів на житлово-комунальні послуги відповідно до закону. Відповідно до пп. 2 п. «а» ч. 1 статті 28 Закону України № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні» (в редакції на момент набрання чинності Законом України № 1087-IV «Про кооперацію») до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад (в галузі бюджету, фінансів і цін) належать: встановлення в порядку і межах, визначених законодавством, тарифів щодо оплати побутових, комунальних, транспортних та інших послуг, які надаються підприємствами та організаціями комунальної власності відповідної територіальної громади; погодження в установленому порядку цих питань з підприємствами, установами та організаціями, які не належать до комунальної власності.

Тобто, повноваження на встановлення тарифів на утримання будинків і прибудинкових територій, як житлово-комунальної послуги у м. Києві (незважаючи, що фактично вони можуть бути поійменовані внесками чи квартплатою) віднесено до відання виконавчих органів міських рад (органів місцевого самоврядування), а не Загальних зборів членів кооперативу. Серед повноважень Загальних зборів членів кооперативу, вказаних п. 60 Примірного статуту відсутні повноваження затверджувати розмір тарифів, затверджувати розмір квартплати (вони лише приймають рішення про утворення спеціальних фондів, встановлюють розмір і строки внесення членами кооперативу внесків до цих фондів, а також порядок їх витрачання пп. 15 пункту 60).

Таким чином, відповідно до статусу співвласника житла - члена ЖБК, як споживача послуг утримання будинків і прибудинкової території, на спірні правовідносини при наявності спеціального Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги», що регулює ці правовідносини, положення Закону України № 1087-IV «Про кооперацію» (зокрема ст. 15 щодо компетенції Загальних зборів) не поширюється. Судом, в порушення вказаних норм матеріального права неправомірно ототожнено внески з цільовими призначеннями, які може затверджувати кооператив відповідно до своєї компетенції із внесками на утримання будинку і прибудинкової території, що до компетенції кооперативу чи його загальних зборів не віднесено чинним законодавством.

Не відповідають діючим нормам матеріального права і прямо суперечать наявним у матеріалах справи господарським договорам наступні висновки оскаржуваного рішення суду першої інстанції:

Мета і предмет діяльності ЖБК, визначені чинним законодавством, не передбачають здійснення ними господарської діяльності. Тому ЖБК не є суб'єктом господарювання і не може бути виробником або виконавцем житлово-комунальних послуг. Звідси, відповідно до положень статті 19 цього Закону, а також керуючись положеннями Листа Мінрегіону України від 10.09.2012 р. №7/8-14514 та Листа Мінрегіону України від 26.03.2014 року № 7/13-3427 визначено, що ЖБК (та ОСББ) виступають колективними замовниками (споживачами) комунальних послуг за договорами, які укладаються ним з підприємствами, які надають такі послуги.

Відповідно до ст. 6 Закону України № 1087-IV кооператив є первинною ланкою системи кооперації і створюється внаслідок об'єднання фізичних та/або юридичних осіб

на основі членства для спільної господарської та іншої діяльності з метою поліпшення свого економічного стану. Статтею 12 Закону передбачені права члена кооперативу на участь в господарській діяльності кооперативу, користування послугами кооперативу. Статтею 23 цього Закону передбачено, що кооперативи мають право провадити будь-яку господарську діяльність, передбачену статутом і не заборонену законом. Відповідно до ст. 1 України № 1875-IV житлово-комунальні послуги - результат господарської діяльності, спрямованої на забезпечення умов проживання та перебування осіб у жилих і нежилых приміщеннях, будинках і спорудах, комплексах будинків і споруд відповідно до нормативів, норм, стандартів, порядків і правил.

Різного роду листи Мінрегіонбуду (зокрема від 15.08.2011 р. № 7/14-8961, від 30.11.2012 р. № 7/10-19373, на які посилаються суди) є суб'єктивними думками авторів цих листів, а не нормативно-правовими актами, якими відповідно до ст. 2 ЦПК має керуватися суд при вирішенні цивільної справи. При цьому лист Мінрегіонбуду від 30.11.2012 р. № 7/10-19373, зміст якого є аналогічним листу від 15.08.2011 р. № 7/14-8961, був знятий з контролю, скасований і відкликаний, як такий що суперечить чинному законодавству листом Мінрегіонбуду від 26.03.2014 р. № 7/13-3431. На спірні правовідносини, які врегульовані Законами України № 1087-IV «Про кооперацію» і № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» не поширюються норми Закону України № 2866-III «Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку» та його роз'яснення листом Мінрегіонбуду від 15.08.2011 року № 7/14-8961, а тому посилання в оскаржуваних рішеннях на цей лист (за аналогією закону) є абсолютно безпідставним.

Безпідставними і такими, що прямо суперечать рішенням КСУ від 11.11.2004 р. № 16-рп/2004 є твердження судів про заборону втручання органів державної влади та органів місцевого самоврядування у фінансово-господарську та іншу діяльність кооперативних організацій, оскільки відповідно до ст. 124 Конституції юрисдикція судів поширюється на будь-який юридичний спір.

Крім того, суди не визначилися, в якому статусі перебував Відповідач у цьому спорі: як кооператив, чи як балансоутримувач будинку. А тому мене, як споживача послуг у розумінні Закону № 1875-IV, фактично позбавлено можливості укласти договір надання послуги утримання будинку і прибудинкової території з її виконавцем.

Згідно правових висновків Верховного Суду України щодо застосування ст. 22 Конституції, викладеними постановою від 06.10.2015 р. у справі № 127/11720/14 (обов'язковою для врахування судами, згідно ст. 360-7 ЦПК), не допускається при прийнятті нових законів скасування чи обмеження існуючих прав та інтересів громадян, отже й громадян-споживачів, які звільнені від судового збору.

На підставі викладеного, керуючись, ст. ст. 13, 324, 338 ЦПК України,

ПРОШУ:

рішення Печерського райсуду м. Києва від 26 вересня 2016 р. та ухвали Апеляційного суду м. Києва від 31 січня 2017 р. скасувати, справу направити на новий розгляд до суду першої інстанції.

Додатки: копія скарги (для відповідача); завірнені копії рішення суду від 26.09.2016 р., ухвали суду від 31.01.2017 р., роздруківка з ЄДРСР ухвали суду від 31.01.2017 р. у справі № 757/15945/16-ц (щодо відводу суддів), копії поштового конверту суду і роздруківки онлайн-сервісу «Укрпошти», світлокопії протоколу № 2 Загальних зборів від 24.02.2013 р. про затвердження внеску, копії протоколу № 3 Загальних зборів від 06.04.2013 р. про затвердження тарифу, розрахунки відповідача з 01.03.2013 р. та з 01.04.2013 р. з розмірами квартплати 2,30-2,75 грн. і внеску 1,10 грн., лист відповідача від 11.08.2015 р. щодо затвердження 06.04.2013 р. тарифу, лист Мінрегіонбуду від 15.08.2011 р. щодо тарифів/платежів в будинках ОСББ, лист Мінрегіонбуду від 26.03.2014 р. про відкликання та скасування аналогічних листів (для суду).

20 лютого 2017 р.

/Касатор Олійник Д. В./